За употребленіе то на буквы тѣ.

1. За гласни тѣ.

§ 139. А. Съ тая гласна ся наченватъ не много Славянски думи: а, а́бе, а́ще, а́ки, а́зъ, а́мо. Тя въ старо то врѣмя послѣ ж, ц, ч, и часто ся замѣнува ла съ я; като: ю́ня, лица́, чя́съ, ю́ноша. Нахождатъ ся удвоена, съ нѣкой чопіди думи и въ стари тѣ книги въ нѣкои глаголи; като: Авраа́мъ, Аарóнъ; чита́хъ, глаго́лаше.

Замѣч. Въ стари тѣ времена, вмѣсто а́зъ пишали я́зъ; вмѣсто а́мо — я́мо. Отъ това остало въ Руския и Сѣрбския языкъ лично то мѣстоим. я, като я отлютило зъ. И до днесь въ нѣкой діаклети на Славянскія языкъ смѣсватъ употребленіе то на а, и я; наприм. Сѣрби тѣ пишатъ сва намѣсто свя, кая намѣсто кая, т. и др.

§ 140. Буква та е или Є. Тая гласна е една, но различавася, че пѣрва та ся пише въ срѣдя тя и въ края на думы тѣ, а втора та — въ начало то; като: хо́щете, е́ще, е́му. Послѣдня та ся пиши и въ средя тя самотрази,